

INTERVIEW MET JAN SIMONS

"Ervaren dat je nieuwe KPC-collega's belangstelling hebben voor je wel en wee, dat is prettig"

Het is al weer meer dan een half jaar geleden dat Jan Simons met andere collega's overkwam van het HKI naar het KPC. Jan maakte zijn koperen jubileum bij het HKI nog net mee. Na een doctoraal-studie moraaltheologie in Tilburg en Nijmegen begon hij in 1973 in zijn eerste baan als maatschappelijk werker bij het Sociaal Fonds voor Katholieke Instellingen in Den Haag. Door een fusie met het pensioenfonds PGGM maakte Jan in 1977 kennis met het fenomeen werkloosheid, een kennismaking die gelukkig maar van korte duur was.

In september 1977 trad hij in dienst bij het HKI, waar hij de verantwoordelijkheid kreeg voor het verwrgen en uitgeven van de publikaties en tijdschriften "Verbum", "School en Godsdienst" en Opstap. Het KPC was voor hem geen onbekende en zeker een aantal medewerkers kende Jan bij zijn komst naar het KPC al redelijk goed vanuit zijn werkcontacten in de voorgaande jaren. De personeelsdag het afgelopen najaar was overigens een uitstekende gelegenheid om ook kennis te maken met andere KPC'ers, waarvan er opeens zoveel bleken te zijn. Het massale, het grote gebouw, de schijnbaar onmetelijke veelheid van mensen, ziehier enkele eerste indrukken van het KPC. Maar dat is inmiddels danig veranderd: er is meer structuur gekomen in het geheel en van de meeste collega's kent Jan inmiddels niet alleen de gezichten, maar ook de namen. Het 'pakhuis' van de eerste kennismaking is veranderd in een werkplek waar je je thuis kunt voelen.

Het sluiten van de deur van het HKI heeft nogal wat kruim gekost. De laatste jaren was er een toenemende zorg om het voortbestaan en moest er onder grote druk veel werk verzet worden om het hoofd boven tafel te houden. Jarenlange structurele begrotingstekorten leidden uiteindelijk tot het samensmelten van HKI en KPC. Wel heeft Jan het als teleurstellend ervaren, dat er geen sprake was van een echte fusie, waarbij iederéén van het HKI over kon gaan naar het KPC. Hierdoor zijn twee collega's niet meegekomen naar het KPC, wat vooral voor de betreffende collega's zelf teleurstellend was, maar wat ook ten koste is gegaan van de parochiekatechese, waarvan de bezetting sterk is ingedikt.

Inhoudelijk geeft de nieuwe situatie hoopvolle kansen om tot een integratie te komen van de twee traditiestromen. Bij het KPC staan de onderwijskundige aspecten centraal in het werk. Door de binnenkomst van extra deskundigheid met betrekking tot theologische aspecten kan de 'mission' van het KPC zich wellicht nog beter uitkristalliseren.

Kijkend naar de toekomst ziet Jan Simons een ontwikkeling, waarbij een steeds groter aantal instituten zich gaat begeven op de onderwijsbegeleidingsmarkt. Het risico is dan niet denkbeeldig, dat de denominatieve insteek het misschien moet gaan afleggen bij een benadering vanuit de markt: Hoe en in welke mate blijven scholen bereid te investeren in het verder mee ontwikkelen van schoolconcepten, die de basis kunnen zijn voor eigentijds katholiek onderwijs? Maar niet alleen wat geld oplevert mag tellen: de pit moet zitten in het helpen realiseren van dit onderwijs vanuit evangelische inspiratie. Gedreven vanuit die taakopvatting is Jan een ambitieus werker, die op het KPC als lid van de uitgeefgroep de zorg heeft voor de eerdergenoemde tijdschriften. De computer bewijst hem daarbij goede diensten.

Maar ook in de vrije tijd brengt Jan als computerhobbyist soms veel tijd door achter zijn computer. MS-DOS heeft voor hem geen hele grote geheimen meer en als die er wèl zijn gaat hij niet slapen voordat ze de wereld uit zijn. Mochten zijn vrouwen kinderen daaronder lijden, dan maakt hij dat ruimschoots goed in de vakanties, waarin hij graag met zijn gezin op pad gaat met zijn caravan. Ook mag hij zijn gezin graag verwennen met zijn bakkunst; als zoon van een

Tilburgse banketbakker hoeft dat natuurlijk niet te verbazen. En hij bakt niet alleen maar zoete broodjes.

Een bijkomend voordeel van zijn werken bij het KPC is, dat Jan als inwoner van Berkel-Enschot nu aanmerkelijk dichterbij zijn werk woont. Maar dit is slechts bijzaak: belangrijker is dat hij zich in het KPC omringt weet door een groot aantal collega's die belangstelling tonen voor zijn en elkaars werk. Het is prettig dat te ervaren.

Henk te Lintelo